Οἱ ὁδηγοὶ τῶν τροχοφόρων, ποὺ θὰ ἀνέλθουν σήμερον καὶ αὔριον εἰς τὴν Μονὴν Γηροκομείου, ὀφείλουν νὰ συμμορφοῦνται ἀπολύτως εἰς τὰς συστάσεις τῆς Ἀστυνομίας, ὥστε νὰ διεξαχθῇ ἡ διακίνησίς των ὁμαλῶς καὶ χωρὶς ἀτυχήματα.

Ἡ ἀπαγόρευσις τῶν ὑπαίθριων φητευλείων εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Μονῆς Γηροκομείου ἦτο μέτρον ἐπιβεβλημένον, διότι τοιουτοτρόπως ἡ πανήγυρις τῆς Παναγίας θὰ περιορισθῇ εἰς τὸν θρησκευτικὸν της χαρακτῆρα, ὡς ἐμπρέπει.

ΤΗΝ ΠΡΟΣΚΥΝΟΥΜΕ ΜΕ ΔΑΚΡΥ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑΠΕΙΝΗ ΑΓΑΠΗ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΑΣ

Τοῦ κ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΑΡΑΜΑΝΟΥ

Ἡ λατρεία τῆς Παναγίας στὴν Ἑλλάδα εἶναι μιὰ ἱεροτελεστία γιομάτη χαρὰ κι' ἐλπίδα. Οἱ Ἕλληνες, ποὺ προσκυνοῦν τὴν Παναγία, τὴν προσκυνοῦν μὲ δάκρυ καὶ μὲ πόνο καὶ μὲ ταπεινὴν ἀγάπη. Γιατὶ τέτοιοι εἶναι οἱ Ἕλληνες. Τέτοιος ὁ τόπος μας. Πονεμένος τόπος, βασανισμένος καὶ χαροκαμένος. Καὶ τὸ ἔθνος μας, κι' ὅλοι μας οἱ Ἕλληνες, βρίσκουμε στὶς σκληρὲς περιστάσεις παρηγοριὰ καὶ στήριγμα στὴ λυπημένη Μητέρα. Στὴ μητέρα τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τὸ γλυκό μας καταφύγιο. Κι' ὁ καθένας μας κοντά της γίνεται σὰν παιδί. Σ' αὐτὴ τὴ Μητέρα βρίσκουμε παρηγοριά, ἀγάπη καὶ προστασία. Ὅλοι μας. Μικροὶ καὶ μεγάλοι. Νέοι καὶ γέροντες. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Νοιώθοντάς την γιὰ μητέρα μας, γινόμαστε ὅλοι οἱ Ἕλληνες στὶς δύσκολες στιγμὲς τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου, ἀληθινὰ ἀδέλφια. Κι' ἡ ἑνωσή μας αὐτὴ ἡ ἀδελφικὴ μᾶς κάμνει πανίσχυρους τόσο, ποὺ μποροῦν νὰ λυγίσουν ἐπάνω μας καὶ νὰ τσακισθοῦν οἱ ὁρμὲς τῶν ὁποιωνδήποτε καὶ ὁσωνδήποτε ἐχθρῶν καὶ ἐπιδρομέων. Ἀλήθεια, πόσα ἀκατάλληλα μυστήρια ἔγιναν καὶ γίνονται μὲ τὴν Παναγιά, ποὺ εἶναι τὸ στόλισμά, τὸ καύχημα καὶ τὸ στήριγμα τοῦ Γένους μας:

«Παναγιὰ μου, Παναγιὰ μου, παρηγόρα τὴν καρδιά μου...».

Καὶ τὸ γλυκὸ καὶ χρυσοκέρινο πρόσωπό της δίνει ἐλπίδα στοὺς ἀπελπισμένους. Χαρίζει χαρὰ στοὺς θλιμένους. Θάρρος στοὺς δειλούς. Ἀνάπαυση στοὺς κουρασμένους καὶ γαλήνη στοὺς πραγμένους.

—Εἶναι ἡ ξαδέλφωσις ποὺ εἶπα τὸν καῦμό μου στὴ χάρη της», ἀναστέναζε ἡ Νεράντζη τοῦ νεοέλληνα ποιητῆ.

Κι' ὅταν εὐχόμαστε γιὰ τὰ καράβια ποὺ ξώμειναν, σὰν ξαπολίεται τὸ δαιμόνιο τῆς φουρτούνας ξεχαλίνωτο μέσα στὴ νύχτα, λέμε: 'Η Παναγιὰ ν' ἀποσκεπάζῃ τὸν κόσμο!

Κ' ὁ ὑμνωδὸς μας τὴν ἀποκαλεῖ ἐμψυχο κιβωτὸ, γιατὶ ἀληθι, νὰ μ' αὐτὴ τὴ κιβωτὸ ἔγινε ἡ σωτηρία μας.

Ἀλλὰ καὶ μὲ πόσα ἄλλα ἀμέτρητα ὀνόματα τὴν καταστολίσανε. Τὸ πρῶτο καὶ τὸ πιὸ σὲ βάσμιο ὄνομά της, εἶναι Παναγία. Ὕστερ' ἀκολουθοῦν τ' ἄλλα: Θεοτόκος, Ἀειμακάριστος, Παναμώμητος, Ὑπερευλογημένη, Ἀμόλυντος, Ἄχραντος, Ἔπουρανία Πύλη, Ἡγιασμένος Ναός Παρθενικὸν καύχημα, ἐλέους πηγή, Βασιλέως καθέδρα, Προστασία, Ἐπακούουσα Γοργοπήκοος, Γρηγοροῦσα, Παραμυθιά, Σκέπη τοῦ κόσμου, Ἄγκυρα τῶν ναυτιλλομένων κι' ἄλλα πολλά, ποὺ στολίζουν τὴν χάρη τῆς Μητέρας τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς προστάτιδος τῶν Ἑλλήνων.

Ὑμνολογοῦμε τὴν Παναγιά μας οἱ Ἕλληνες μὲ κατάνυξη, μὲ θάρρος καὶ μὲ συστολή, μὲ ἀγάπη καὶ σεβασμό, σὰν μητέρα μας, ἀλλὰ καὶ σὰν μητέρα τοῦ Θεοῦ μας. Ἀνοίγουμε τὴν καρδιά μας γιὰ νὰ δῇ τί ἔχει μέσα καὶ νὰ γειάνῃ τὶς πληγές μας. Ἡ Παναγιά μας, εἶναι τὸ «χαροποιὸν πένθος», ὁ «ποταμὸς ὁ γλυκερὸς τοῦ Ἐλέους» καὶ ὁ «λιμὴν τῶν χειμαζομένων...».

«...Νά, τῆς Παναγιᾶς τὰ ράχτα — λέει ὁ ποιητής — εἶναι κοντά μας. Ρώτα τὸν νουνό σου ποὖναι ντόπιος. Θὰ τῶφτασε στὰ μικράτα του. Πρὶν νὰ βγάλουνε μπαρουτιές γιὰ νὰ ἰσώσουν οἱ ἀστόχαστοι ἐκειὰ τὰ βράχια, ἦταν αὐτοῦ πάνω σὲ μιὰ πέτρα, τὸ σημάδι ἀπὸ τὸ ποδαράκι τῆς Παναγιᾶς. Αὐτὸ ἔγινε χωριὰ νὰ βρῇ τὸν Μονογενῆ Της. Τὸν μολογᾶ καὶ τὸ καταλοῖ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς αὐτὸ τὸν παραδαρμὸ τῆς Μεγαλόχαρης. Οἱ Ἄγγελοι ποὺ τὴν σήκωναν στὶς φτεροῦγες των τὴν ἔφεραν κι' ἀπὸ δῶ. Σταμάτησε σὰν τὴν ἀϊτίνα στὰ ράχτα κι' ἀπὸ τότες εἶναι ποὺ τάπαν κι' οἱ παληοὶ «τῆς Παναγιᾶς τὰ ράχτα». Ἐκεῖ ποὺ πρωτακούμπησε τὸ χρυσὸ ποδαράκι της νὰ πατήσῃ, μαλάκωσε ἡ πέτρα καὶ δέχτηκε τὴν πατημασιὰ της, σὰν τὸ μαλακὸ κερί. Τὸ ξέρουν οἱ παληοὶ αὐτό, πήγαιναν κι' ἀσπάζονταν τὴν πέτρα κι' ἄναβαν κεριά. Τὰ ξέρω κι' ἐγώ, ποὺ σὰν ἤμουνα κοπελλούδα μ' ἔφερναν οἱ γονιοί μου μὲ τὴ βάρκα καὶ γιορτάζαμε τὸ Δεκαπενταύγουστο... Μετρᾶς πόσες ψυχὲς εἴμαστε ἐδῶ; Αὐτὴ μᾶς ἀπογλύτωσε ἀπ' τῶν Ἀγαρηνῶν τὸ μαχαῖρι».

* * *

Τώρα στὸ καψερὸ Δεκαπενταύγουστο ὅλη ἡ χώρα μας ὑμνολογεῖ τὴ Θεοτόκο:

«Ἐπὶ Σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος. Ἡγιασμένε ναὲ καὶ Παρά δεισε λογικέ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη καὶ παιδίον γέγονεν».

Ὁ ἀγέρας, τὰ βουνά, οἱ θάλασσες, τὰ χωριὰ κι' οἱ πολιτεῖες μας πανηγυρίζουν τὴν Κοίμησή της. Ἡ χαρὰ μεγάλωσε πιὸ πολύ. Ἡ θλίψη γύρισε σὲ ἀγαλλίαση, καὶ ἡ ἐλπίδα ζωηρεύει μὲ τὶς καρδιές μας. Ὅλα πανηγυρίζουν κι' ἀγάλλονται. Γιατί, ὅπως λέει ὁ λαός μας: «... Οὐλοι οἱ Ἅγιοι ἔχουν τὴν χάρη τους τὴν ἔδωσε ὁ Κύριος γιὰ τὰ καλά τους ἔργατα, νὰ δείνονται μεγάλα πράματα, πλεῖστον ἡ Παναγίτσα. Οὐλο γονατιστή, λένε. βρίσκεται νὰ παρακαλάῃ τὸ Κύριο γιὰ μᾶς».

Ἀλήθεια! Τί θάνατος εἶναι αὐτὸς ποὺ γέμισε τὴν οἰκουμένη μὲ τὴ χαρὰ τῆς ἀθανασίας!

«Ἐν τῇ γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας. Ἐν τῇ κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε. Μετέστης πρὸς τὴν ζωήν, μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Τὰ καράβια σκίζουνε τὴ γαλανὴ θάλασσα ἀνοιχτὰ ἀπὸ τοὺς κάβους, ποὺ εἶναι χτισμένα τὰ μοναστήρια της. Κι' ἡ Παναγιὰ τὰ εὐλογεῖ καὶ τὰ σκέπει. Ἡ Παναγιὰ ἡ Τηνιακή, ἡ Καστριανή, ἡ Βλαχερνιώτισσα, ἡ Χρυσοσπηλιώτισσα. Ἡ Παναγιὰ ἡ Κοκοπέραντος, ἡ ἁγία Καταπουλιανή, ἡ Γαλατοῦσα, ἡ Γλυκοφιλοῦσα. Τοῦ Κόκκου ἡ Παναγιά! Κι' ὅποιος ταξιδεύει τὶς μέρες αὐτὲς στὰ ἑλληνικὰ νερά, σὲ ὅποιο μέρος κι' ἂν βρεθῇ τὴ μέρα τῆς Παναγιᾶς, θὰ ἀκούσῃ στ' ἀνοιχτὰ τὶς καμπάνες νὰ ψέλνουν μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή τους τὸν ὕμνο τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴ Μητέρα τῶν ἀνθρώπων. Τὴν Παναγιὰ τὴ Μεγαλόχαρη!

Ἄλλες ἀκοῦονται ἀπὸ τὸ περιβόλι τῆς Παναγιᾶς — τὸ Ἅγιο Ὄρος — ἄλλες ἀπ' τὴν Τῆνο ποὺ γιορτάζει ἡ Μεγαλόχαρη, ἄλλες ἀπ' τὴ Μυτιλήνη κι' ἄλλες ἀπ' τὴν Σκίαθο κι' ἀπ' τὴν Κύθνο,, τῆς Κανέλλας τὴν Παναγιά, ἀπ' τὴ Νάξο κι' ἀπ' τὴν Κατονταπυλιανὴ τῆς Πάρου, ἀπὸ τὴ Σίφνο, κι' ἀπ' τὴ φανερωμένη τῆς Σαλαμίνας, ἀπὸ τὴ Χίο καὶ ἀπὸ τὴν Κρήτη, ἀ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΙ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΠΙΠΕΔΟΝ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΥΨΩΘΗ

ΑΛΛΟΤΕ Η ΠΟΛΙΣ ΚΑΤΕΙΧΕ ΤΑ ΠΡΩΤΕΙΑ

Δὲν ξέρω γιατὶ ἡ πόλις μας ποὺ ἄλλοτε πρωτοστατοῦσε σὲ κάθε καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωση, σήμερα, ποὺ ξεπέρασε τὶς 100 χιλιάδας κατοίκους νὰ ὑστερῇ στὸν μεγάλο τομέα τῆς προβολῆς της σᾶν πόλεως, ποὺ στὸ παρελθόν, τότε ποὺ μόλις οἱ Πατρινοὶ ἔφθαναν τὶς 40 χιλιάδες ἐθεωρεῖτο, καὶ ἦτο ἡ πλέον μουσικὴ καὶ καλλιτεχνικὰ καλλιεργη μένη ἑλληνικὴ πόλις.

Ἀπόδειξις τῆς σημερινῆς της πτώσεως εἶναι ἡ ἀποχὴ τοῦ Κοινοῦ ἀπὸ τὶς διάφορες καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις, ἐκδηλώσεις ἀνωτάτης ποιότητος, ποὺ ὁ ΕΟΤ στὸν κύκλο τοῦ ἐφετεινοῦ Φέστιβαλ μᾶς ἐπαρουσίασε στὸ ἀρχαῖο Ὠδεῖο.

Ὀρχήστρες Δωματίου τῆς Ζυρίχης, ἡ 100μελὴς Νέα συμφωνικὴ χορωδία κλασσικῆς μουσικῆς, τὸ ἑλληνικὸ αὐτὸ ἐκπληκτικὸ ἐπίτευγμα τόσων κόπων 50 κοριτσιῶν καὶ 50 ἀγοριῶν τοῦ λαοῦ, ποὺ νύχτες ὁλόκληρες ἀκούραστα προβάδιζαν τὸ θαυμάσιο πρόγραμμα ποὺ μᾶς ἐπαρουσίασαν, τὸ Ὀκτέτο τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν καὶ ἄλλα ἀκόμη συγκροτήματα ποιότητος, πού, ἴσως, χωρὶς τὴν οἰκονομικὴ συμβολὴ τοῦ ΕΟΤ, οὐδέποτε, τὸ τονίζω οὐδέποτε, θὰ τἄκουγαν οἱ Πατρινοί, ἐνεφανίσθησαν καὶ ἐπὶ δύο ὥρες τὸ καθένα, μπροστὰ σὲ πολὺ μικρὸ ἀριθμὸ ἀκροατῶν, μὲ εὐλάβεια καὶ πίστη στὴν ἀποστολή τους μᾶς ἐπαρουσίασαν προγράμματα, ποὺ μόνον σὲ μεγάλα μουσικὰ θέατρα τῆς Εὐρώπης ἀκούγονται.

Δὲν ξέρω γιατὶ αὐτὴ ἡ ἀδιαφορία. Αὐτὴ ἡ περιφρόνησις, ἀπὸ τοὺς Πατρινούς, ποὺ ἄλλοτε ἐπὶ μισὴ ὥρα ἐχειροκρότησαν τὸ θέατρο «Πσράδεισος» τὴν Ντὲ Ἰντάλγκο καὶ ἀπεθέωναν μὲ «ζῆτω» τὸν Ἰταλὸ τενόρο Φερούτσιο ὅταν στὸ ἴδιο θέατρο, τὴν ἴδια ἐποχὴ τραγούδησε «Παληάτσους

Ἀντὶ οἱ νεώτεροι Πατρινοὶ νὰ συνεχίσουν τὴν ἱστορία τῆς ὡραίας μας πόλεως καὶ νὰ ἀξιώσουν ἀπὸ τὸν ΕΟΤ νὰ δώσῃ ἀκόμη μεγαλύτερη προσοχὴ στὶς ἐκδηλώσεις, ποὺ ἐπρογραμμάτιζε γιὰ τὴν Πάτρα, ἀντὶ νὰ πάρουμε τὸ προβάδισμα, τώρα ποὺ φθάσαμε νὰ εἴμεθα 120 χιλιάδες οἱ κάτοικοι τῆς νυφούλας τοῦ Πατραϊκοῦ, τώρα ποὺ ἡ μουσικὴ μας μόρφωση καὶ αἱ μουσικαί μας γνώσεις καλλιεργοῦνται καλλίτερα ἀπὸ τότε μὲ τὸ ραδιόφωνο, σήμερα ποὺ τὸ εἰσιτήριο μιᾶς συναυλίας ἢ μουσικῆς ἐκδηλώσεως κοστίζει ὅσο μία μπύρα, ἐνῶ τότε ἔφθανε ἢ καὶ ξεπερνοῦσε τὴν ἀξία μιᾶς χρυσῆς λίρας, σήμερα ἐτίμησαν — διὰ νὰ μὴν ἀναφέρω ἄλλο — τὴν συναυλία μιᾶς μεγάλης Ὀρχήστρας στὸ Ἀρχαῖο Ὠδεῖο 40 ἀκροαταί!

Δὲν ξέρω ποῦ βρίσκεται τὸ μεγάλο αὐτὸ κακό. Τί μᾶς φταίει, ἢ τί μπορεῖ νὰ μᾶς κινήσῃ γιὰ νὰ φθάσουμε στὴν παληά μας αἴγλη καὶ νὰ μὴ μᾶς λένε οἱ ξένοι μας, ὅτι μονάχα γιὰ καρναβάλια εἴμαστε...

Πάντως, κάτι πρέπει νὰ γίνῃ. Νὰ δημιουργηθῇ ἕνας ὅμιλος φίλων τῆς μουσικῆς, νὰ γίνῃ ἕνα πνευματικὸ καλλιτεχνικὸ κέντρο. Κάτι νὰ γίνῃ καὶ μάλιστα τὸ γρηγορώτερο, ἂν θέλουμε μαζὶ μὲ τὴν νέα μορφή, ποὺ πέρνῃ ἡ πόλις μας, καὶ τὰ νέα ἔργα, ποὺ πρόκειται νὰ γίνουν γιὰ νὰ προσελκύσουμε τοὺς ντόπιους καὶ τοὺς ξένους, νὰ πάρουμε καὶ τὸν τίτλο τῆς καλλιτεχνικὰ καλλιεργημένης πόλεως. Ἡ Ἱστορία τῆς Πάτρας μας λέει ὅτι ὁ τίτλος αὐτὸς τῆς ἀνήκει πρῶτα ἀπ' ὅλα. Ἂς μὴ λοιπὸν μὲ τὴν ἀδιαφορία μας τῆς τὸν στερήσουμε.

Ἡ μουσικὴ μὲ τὴν οὐράνια γλῶσσα της ἐξευγενίζει τὰ ἤθη, πλάθη νέους ἀνθρώπους καὶ ἀνοίγει τοὺς ὁρίζοντας μιᾶς καινούργιας ζωῆς, εὐτυχία, ἀγάπης καὶ συμπόνοιας πρὸς ἀλλήλους.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΥΛΟΥΜΠΗΣ

ΟΠΩΣ ΑΠΟΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Πρέπει νὰ προστατευθῇ ὅλη ἡ ἀγροτικὴ παραγωγὴ

διὰ νὰ μὴ πεινάσῃ ἡ ἀνθρωπότης

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΕΜΠΕΙΡΟΓΝΩΜΟΝΩΝ

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ. — Ἡ ἀμερικανικὴ ἐπιστήμη ἐξετάζει τρόπους καὶ μέσα γιὰ νὰ σωθῇ ἡ παραγωγὴ σιτηρῶν καὶ ἄλλων προϊόντων, τὰ ὁποῖα εἶναι βασικὰ γιὰ τὴ διατροφὴ τοῦ ἀνθρώπου. Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸν πραγματοποιήθηκε μιὰ διάσκεψη μὲ συμμετοχὴ πολλῶν ἐμπειρογνωμόνων, ποὺ ἀνέπτυξαν τὶς ἀπόψεις τους καὶ ἔδωσαν στὴ δημοσιότητα μιὰ μελέτη μὲ τὸν τίτλο «Προοπτικὲς γιὰ τὸ ἐπισιτιστικὸ πρόβλημα τοῦ κόσμου».

Ἐνδιαφέρον προκάλεσαν οἱ ἀπόψεις τοῦ καθηγητοῦ Ρότζερ Ρεβέλ, διευθυντοῦ τοῦ Κέντρου Μελετῶν γιὰ τὸ πληθυσμιακὸ πρόβλημα τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ, ὁ ὁποῖος ἐτόνισε ὅτι ὅλοι οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου θὰ μποροῦσαν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ διατροφή τους μὲ τὴν ἐπιστημονικὴ καλλιέργεια καὶ τὴν πρόληψη ἀσθενειῶν στὰ φυτά. Ἰδιαίτερα εἶναι δυνατὸν νὰ αὐξηθῇ ἡ παραγωγὴ στὶς ὑπὸ ἀνάπτυξη χῶρες, ὅπου ὁ πληθυσμὸς δοκιμάζεται ἀπὸ ἔλλειψη τροφίμων. Θὰ πρέπει ἐδῶ νὰ ἀναφερθῇ τὸ παράδειγμα τῆς Ἰνδίας καὶ ἄλλων χωρῶν ἐπίσης, ὅπου ἡ παραγωγὴ καταστρέφεται εἴτε ἀπὸ τὶς καιρικὲς συνθῆκες, εἴτε ἀπὸ ἔλλειψη μέσων γιὰ τὴν καταπολέμηση τῶν βλαβερῶν ἐντόμων καὶ ἄλλων παρασίτων.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες σημείωσαν καὶ ἕναν ἄλλο λόγο: τὸ γεγονὸς ὅτι σὲ πολλὲς χῶρες, ἀνεπτυγμένες καὶ μή, ἡ γῆ δὲν ἀνήκει σὲ ἐκείνους ποὺ τὴν καλλιεργοῦν καὶ οἱ ἀγρότες εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ μοιράζωνται τὴ συγκομιδὴ μὲ τοὺς ἀγροκτηματίες. Ἔτσι, τὸ ἐνδιαφέρον τους γιὰ τὴν αὔξηση τῆς παραγωγῆς εἶναι μειωμένο.

Ὁ δόκτωρ Πὼλ Μάνγκελστουρφ, ὑπεστήριξε μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἕνας ἄλλος λόγος εἶναι ὅτι οἱ ἀγρότες δείχνουν κάποιο δισταγμὸ στὴ χρησιμοποίηση λιπασμάτων καὶ ἐντομοκτόνων, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν αὔξηση τῆς παραγωγῆς. Θὰ μποροῦσε, εἶπε, νὰ ἔχουμε τὰ ἀπαιτούμενα προϊόντα γιὰ τὴ διατροφὴ τοῦ κόσμου, ὅταν ἐξασφαλίσουμε καὶ ἀναπτύξουμε τὴν παραγωγὴ τῶν βασικῶν εἰδῶν, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα εἶναι καὶ τὸ ρύζι.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων εἶπε ὅτι οἱ ἀμερικανικὲς ἑταιρίες παραγωγῆς χημικῶν προϊόντων στὴν προστασία τῆς συγκομιδῆς ἔχουν σημειώσει μεγάλη πρόοδο καὶ στὴν αὔξηση τῆς παραγωγικότητος καὶ ἀνέφερε τὴν Σαὐάναμιντ, ἡ ὁποία διέθεσε στὴν κατανάλωση τὸ Μαλαθεῖο. Ἔχει ἀποδειχθῇ, ἐτόνισε, ὅτι μὲ τὸ ἐντομοκτόνο αὐτὸ εἶναι δυνατὸν νὰ σωθοῦν τὰ 25—50% τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς ρυζιοῦ. Ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψη ὅτι γιὰ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας, τὸ ρύζι ἀποτελεῖ τὴν βασικώτερη τροφή, τότε θὰ ἀντιληφθοῦμε τὴ σημασία τῆς προστασίας τῆς συγκομιδῆς.

Ἐπίσης, ὁ δόκτωρ Ἔλβιν Στάκμαν, καθηγητὴς τῆς Φυτοπαθολογίας στὸ πανεπιστήμιο τῆς Μιννεζότα, εἶπε ὅτι πρέπει νὰ ἀποφευχθοῦν οἱ ἐπιδημίες στὰ φυτὰ γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ σώσουμε τὴν ἀγροτικὴ παραγωγή, τὴν ὁποία χρειάζεται σήμερα ὁ πεινασμένος κόσμος στὴν Ἀσία στὴν Ἀφρικὴ καὶ στὴ Λατινικὴ Ἀμερική.

Ὁ φυτοπαθολόγος Π. Πιρόν, ἀνεκοίνωσε ὅτι μὲ τὰ ἐντομοκτόνα εὑρέος φάσματος, ποὺ δὲν εἶναι ἐπικίνδυνα γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἢ τὰ ζῶα, εἶναι δυνατὸν νὰ προστατευθοῦν τὰ διάφορα φυτὰ στοὺς κήπους καὶ τὶς οἰκιακῆς οἰκονομίας καὶ νὰ αὐξηθῇ ἡ παραγωγὴ λαχανικῶν καὶ ὀπωρῶν, ποὺ εἶναι ἐπίσης χρήσιμα στὴ διατροφὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Σχετικὰ μὲ τὸ θέμα τῆς διατροφῆς, τὸ Ἀμερικανικὸ Συμβούλιο Σόγιας ἀνακοίνωσε ὅτι χάρη στὴν ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, ἡ σόγια, ὕστερα ἀπὸ 4.000 χρόνια, μπορεῖ νὰ καλλιεργηθῇ σὲ εὐρεῖα κλίμακα καὶ νὰ συντελέσῃ στὴ διατροφὴ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ ἄλλες χρήσιμες κατεργοσίες. Ἡ καλλιέργεια τῆς σόγιας εἶναι διαδεδομένη κυρίως στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ στὴν Ἄπω Ἀνατολή.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἐτόνισαν: γιὰ νὰ μὴ πεινάσῃ ὁ κόσμος, πρέπει νὰ προστατέψουμε τὴν παραγωγὴ καὶ νὰ χρησιμοποιήσουμε ἀποτελεσματικά, σύγχρονα μέσα γιὰ τὴν αὔξηση τῆς καλλιεργείας.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Η ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΙΑ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

Ἡ ἀγωγὴ προϋποθέτει συστηματικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ ἑνὸς προσώπου καὶ δὴ ἀνηλίκου, πρὸς διαμόρφωσιν τῆς προσωπικότητός του. Δὲν χρειάζεται νὰ συζητήσωμε τὸ ζήτημα τῆς εὐθύνης τῶν γονέων. Θὰ τονισθῇ ἡ ζωτικὴ ἀνάγκη μιᾶς κοσμοθεωρίσς ὀρθῆς λυτρωτικῆς, ποὺ θὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις διὰ τὴν ἀγωγήν, ποὺ θὰ δώσουν.

Τόμοι ὁλόκληροι δὲν θὰ ἤρκουν διὰ νὰ ἀναλυθοῦν καὶ νὰ ἐξετασθοῦν αἱ ποικίλαι κοσμοθεωρίαι καὶ ἀπόψεις καὶ τὰ ἀναρίθμητα Ἰδανικὰ ἀγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ σαφής, δοκιμασμένη πλέον, ἐπιστημονικὴ κοινωνικὴ καὶ παγκόσμιος πεῖρα ἀπέδειξε τὴν θέσιν τῆς κοσμοθεωρίας, ποὺ διεμορφώθη, πρὸ δύο χιλιάδων χρόνων στὴν ἀγωγὴν μέσα εἰς τὴν οἰκογένειαν.

Οἱ Ἕλληνες γονεῖς οὔτε ἄγνοοῦν οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγνοήσουν τὴν πολύτιμον πνευματικὴν παρακαταθήκην τοῦ Γένους μας διὰ τὴν ἀγωγὴν τῶν παιδιῶν των. Αὐτή, ἡ χριστιανικὴ κοσμοθεωρία θὰ δώσῃ τὴν ἰσορροπημένην κριτικὴν ἐμβάθυνσιν, ποὺ τόσον ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ κάμῃ ὁ ἑφηβος εἰς τὸν ἑαυτόν του. Ἀλλὰ ἡ χριστιανικὴ Κοσμοθεωρία πάλιν θὰ καθορίσῃ τὸ μέτρον τῆς ἐνατενίσεως τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ θὰ δώσῃ τὴν βάσιν διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ ἀποκτηθεῖσα πεῖρα καὶ νὰ καλλιεργηθοῦν αἱ νεανικαὶ του δυνάμεις εἰς σκοποὺς ὑψηλούς, ὡραίους, δημιουργικούς, μὲ τὴν πλήρωσιν τῶν ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν του ἀναγκῶν.

Τὸ μέλημα τῆς οἰκογενείας, τῆς ἐποχῆς μας κυρίως, πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀνάπτυξις δυνατῶν, ἀποφασιστικῶν, ἀρτίων προσώπων, ἱκανῶν νὰ ἀντέχουν εἰς τὰς δυσκολίας, τὴν πίεσιν καὶ τὴν ὑπερέντασιν τῆς συγχρόνου ζωῆς, καὶ ἀξίων νὰ προσφέρουν δημιουργικὴν συμβολὴν εἰς τοὺς καιροὺς των». Καὶ ἐν προκειμένῳ: Οἱ γονεῖς, μᾶς λέγει ὁ περίφημος παιδαγωγὸς Φέρστερ, ποὺ οἱ ἴδιοι στεροῦνται ὁριστικῶν ἀρχῶν — ἡμεῖς θὰ ἐλέγαμεν ποὺ στεροῦνται τῆς ἱεραρχήσεως τῶν ἀξιῶν — ὑποκύπτουν εἰς ὅλας τὰς ἐπιθυμίας τῶν παιδιῶν των καὶ ἔτσι συχνάκις ἀφανίζουν εἰς αὐτὰ τὴν ἔννοιαν τῆς θυσίας. Διατὶ νὰ ἐκπληττώμεθα λοιπόν, ὅταν αὐτὰ δὲν ἔχουν τὴν ἀπαραίτητον δύναμιν αὐταπαρνήσεως, ποὺ χρειάζεται, διὰ νὰ εἶναι κανεὶς συνεπὴς εἰς τὴν προσήλωσιν πρὸς τὴν ἀλήθειαν;...

Διὰ νὰ διατηρήσωμεν τὴν ζωὴν δὲν ἀρκεῖ ν' ἀποφεύγωμεν τὴν καταστροφήν της. Πρέπει ὡσαύτως νὰ τὴν καταστήσωμεν εὐρεῖαν, βαθεῖαν, θαρραλέαν καὶ χαρούμενην, σημειώνει ἐπιγραμματικῶς ὁ Καρρέλ. Καὶ ὡς ἀπαραίτητον θεμέλιον τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἔργου, ἂς στήσουν — μὲ δέος, μὲ πόνον μὲ στοργήν — εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ των, τὴν ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων αὐτοῦ τοῦ κόσμου, τὴν ἱεραρχίαν τῶν ἀξιῶν, ἡ ὁποία εἰς τὴν κορυφὴν ἔχει τὸ πνεῦμα Θεοῦ ὡς τὴν ὑψίστην ἀξίαν. Τοιουτοτρόπως θὰ δώσουν τὸ μέγιστον δῶρον εἰς τὰ παιδιά των: Τὴν ἔννοιαν μιᾶς ἀνωτέρας ζωῆς. Καὶ αὐτὸ τὸ δῶρον γνωρίζει νὰ τὸ παρέχῃ μὲ γενναιοφροσύνην ἡ Ἑλληνικὴ Οἰκογένεια.

Ἀρίσταρχος

ΔΩΡΟΝ 170.000
ΣΤΟΥΣ ΠΕΛΑΤΕΣ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΑΡΑΒΑΝΗ

Κάτοψις τοῦ διαμερίσματος ἀξίας 170.000 δραχμῶν μὲ εἰσόδημα (1.200—1.400) μηνιαίως εἰς τὸ μεγαλύτερον συγκρότημα πολυκατοικιῶν τῶν Πατρῶν, (Γούναρη - Κανακάρη). Τὸ ἀνωτέρω διαμέρισμα εἶναι δῶρον τοῦ γραφείου "ΑΡΑΒΑΝΗ„ πρὸς τοὺς πελάτας του. Θὰ κληρωθῇ τὴν 31ην Μαΐου 1967, δικαίωμα δὲ συμμετοχῆς εἰς τὴν κλήρωσιν θὰ ἔχουν πάντες οἱ ἀγοράσαντες διαμέρισμα ἢ κατάστημα μέχρι τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας ἐκ τῶν ἐν Πάτραις κατασκευαζομένων πολυκατοικιῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου "ΑΡΑΒΑΝΗ„

Πίνετε "Ηβη
ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ
ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΗΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ:
ΑΔΕΛΦΟΙ ΔΡΟΥΒΑ
ΚΟΡΙΝΘΟΥ 293 — ΤΗΛ. 25—26

ΠΡΕΣΣΕΣ
ΤΣΙΜΕΝΤΟΠΛΙΝΘΩΝ
Κατασκευασταὶ τσιμεντοπλίνθων. Παραγγέλλοντες πρέσσες εἰς τὸ ἐργαστήριόν μας ὠφελεῖσθε ἐμπορικὸν κέρδος 100%.
ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΠΕΤΣΑΛΗΣ
Ἐργαστήριον κατασκευῆς πρεσσῶν τσιμεντοπλίνθων
ΟΔΟΣ ΕΓΛΥΚΑΔΟΣ (συνοικία Τσιλλύρα)